

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5306206701
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5306206701.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne: Mgr. O. G., nar. X.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, C., právne zastúpená: JUDr. Miroslav Korch, advokát so sídlom G. XXXX/XX, C., proti žalovanému: Lesné spoločenstvo Kysučné, s.r.o., so sídlom Makov 121, IČO: 36 005 843, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1A, Čadca, IČO: 36 866 849, o zaplatenie 1.493,72 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 6C/109/2007-325 zo dňa 27. júna 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil, že žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vychádzal zo zistenia, že na základe darovacej zmluvy V 1900/2000 zo dňa 19.9.2000 medzi žalobkyňou ako obdarovanou a jej otcom M. U. ako darcom došlo k prevodu spoluvlastníckych podielov na žalobkyňu zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. O.. Z nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným zo dňa 4.1.2000 mal preukázané, že táto bola uzavretá na totožné podiely, ktoré získala dňa 13.11.2000 vyššie uvedenou darovacou zmluvou. Nárok žalobkyne podradil pod ustanovenia o nájomnej zmluve a nestotožnil sa s tým, keď žalobkyňa neskôr produkovala tvrdenia, že žiada zaplatiť aj bezdôvodné obohatenie titulom postúpenej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení zo dňa 28.12.2007, titulom núteného nájmu, podnájmu, náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu, odstúpenia od darovacej zmluvy, pretože podľa tvrdenia žalobkyne ide len o inú právnu kvalifikáciu nároku. Už v podanom návrhu vymedzila predmet svojho nároku, skutkovo ho vymedzila, že je vlastníčkou podielu v nehnuteľnostiach, ktoré na základe uzatvorenej nájomnej zmluvy užíva žalovaný, pričom v zmysle uzatvorenej nájomnej zmluvy je jej za rok 2004 povinný zaplatiť nájomné. Prejudiciálnou otázkou sa zaoberal platnosťou nájomnej zmluvy uzavretej 4.1.2000. Dospel k záveru, že táto zmluva je absolútne neplatná s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko bola uzatvorená dňa 4.1.2000 a žalobkyňa sa stala vlastníčkou nehnuteľností neskôr, až 13.11.2000, teda bezpochyby možno konštatovať, že už v čase uzatvorenia tejto zmluvy nemala aktívnu legitímáciu na jej uzatvorenie, nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, ani nepreukázala iné právo, ktoré by ju nájomnú zmluvu oprávňovalo uzatvoriť. Na základe neplatnej nájomnej zmluvy nevzniklo žalobkyni právo na zaplatenie nájomného podľa § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa snažila prispôsobiť situáciu písomnými vyjadreniami v nadväznosti na vývoj sporu vo veci sp. zn. 6C/648/2001, pričom je však zrejmé, že svoje právo odvodzuje od nájomnej zmluvy, ktorú vyhodnotil ako neplatnú. Preto vykonávanie dokazovania v rozsahu tvrdených skutočností zo strany právneho zástupcu žalobkyne by bolo v danom spore neúčelné a v nadväznosti aj na toto zmenu

žaloby nepripustil, ani čo do prípadného bezdôvodného obohatenia, predmetom sporu tak zostal nárok žalobkyne voči žalovanému na zaplatenie z titulu nájomného.

2. Aj keď účastník považuje zmluvu za platnú a súd zistí jej neplatnosť, nebráni mu to priznať uplatnený nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Uvedené by však platilo za predpokladu, že žalobkyňa by bolo možné považovať za vlastníčku nehnuteľnosti, čo v danom prípade preukázané nebolo. Pokiaľ žalobkyňa odstúpila dohodou od darovacej zmluvy zo dňa 19.9.2000 a zároveň bolo dohodnuté, že jej zostávajú zachované úžitky, uvedené pre rozhodnutie nemalo žiaden vplyv, nakoľko uzavretie nájomnej zmluvy ešte pred darovaním pozemkov spôsobilo jej absolútnu neplatnosť. Napriek tomu poukázala na to, že po odstúpení od zmluvy dochádza k zrušeniu darovacej zmluvy od počiatku, a to v rozsahu všetkých práv a povinností medzi zmluvnými stranami a slovo „inak“ uvedené v § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje k časovému momentu odstúpenia od zmluvy vzhľadom na gramatický výklad tohto ustanovenia. Nemôže sa vzťahovať na obsahové náležitosti vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákonníka. Momentom zrušenia zmluvy sa opätovne vlastníkom podielu na nehnuteľnostiach stal otec žalobkyne M. U. s právom vec držať, užívať, požívať jej plody a úžitky a nakladať s nimi, t.j. od 19.9.2000. Ak by aj bolo plnené zo strany žalovaného, zmluvné strany sa medzi sebou môžu dohodnúť na spôsobe vyporiadania a vyporiadať sa ako pri bezdôvodnom obohatení. Teda toto nevyklučuje, aby vlastníkom nehnuteľnosti M. U. dal svojej dcére úžitky za sporné obdobie na základe predchádzajúcej darovacej zmluvy, pokiaľ sa tak dohodli. Táto dohoda je však dohodou zmluvných strán, a teda aktívna legitímácia by svedčala jej otcovi. Nakoľko žalobkyňa nesvedčí vlastnícky vzťah k nehnuteľnostiam za rok 2004, nevzniklo jej ani právo na úžitky z predchádzajúceho vlastníckeho vzťahu na základe predchádzajúcej darovacej zmluvy V 1900/2000. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Rozsudok považuje za arbitrárny, spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení, celkovo nezákonný. V podaní zo dňa 7.11.2016 dali do pozornosti, že predmetom sporu je skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka, a nie práva a povinnosti vyplývajúce zo špeciálneho § 457 Občianskeho zákonníka. Rovnako poukázali aj na dobromyseľnosť žalobkyne. Súd prvej inštancie prepísal právny názor súdu zo zmätočného rozsudku sp. zn. 4C/1/2015-126 zo dňa 11.8.2016, ktorý bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline 10Co/22/2017-170 zmenený tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom žalobkyne. V tomto spore odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne. V predchádzajúcom rozhodnutí odvolací súd sp. zn. 7Co/306/2016-295 nezhliadol nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne napriek tomu, že žalovaný na to poukazoval a súd prvej inštancie sa primerane nevysporiadal s právnym názorom odvolacieho súdu. Právne neobstojí názor, že iba vlastníkom má právo na úžitky z veci, pretože aj oprávnený držiteľ má rovnako právo na úžitky. V prípade odstúpenia od zmluvy zákon inak neustanovuje a dokonca priamo uvádza ako povinnosť vydať úžitky iba v prípade, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Žalobkyňa bola po celú dobu dobromyseľná, nakladala s predmetom daru ako vlastníčka a svedčilo o tom jej vnútorné presvedčenie. Nespornosť toho, že úžitky z užívania veci za obdobie od uzavretia darovacej zmluvy ku dňu odstúpenia od nej patria žalobkyne, potvrdili účastníci zmluvy písomne. Nespornosť pri dohode o odstúpení od zmluvy je to, že je s účinkami ex tunc. Zo žiadneho ustanovenia zákona ale nevyplýva obmedzenie zmluvnej voľnosti v podobe zákazu dohody o ponechaní úžitkov. Odvolací súd sa stotožnil s tým, že súd prvej inštancie správne posúdil, že nájomná zmluva zo dňa 4.1.2000 je absolútne neplatná, a preto žalobkyne nevznikol nárok na nájomné. Plne rešpektuje tento právny názor odvolacieho súdu, avšak nájomnú zmluvu uzatvárali obidvaja účastníci tohto sporu a obaja sa podieľajú na jej neplatnosti. Ak užívanie žalovaného je založené na základe tejto neplatnej nájomnej zmluvy, potom aj z tohto pohľadu je povinný žalobkyne vrátiť úžitky za rok 2004. Žalobkyňa totiž ako vlastníčka bola zapísaná v katastri nehnuteľností na základe darovacej zmluvy zo dňa 19.9.2000 do 20.6.2013 a žalovaný pri podpise nájomnej zmluvy nemohol byť dobromyseľný, pretože zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v označený deň nesvedčil žalobkyne. Súd prvej inštancie ignoruje právo na ochranu vlastníctva - právo na ochranu držby a tým nadržíava žalovanému v užívaní cudzej veci bez poskytnutia primeranej náhrady spojenej s jej užívaním. Preto má vo veci aktívnu legitímáciu a postavenie oprávnenej držiteľky. Dala do pozornosti súdu svoje podania zo dňa 17.11.2016 a 19.6.2017, pričom sa tým súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Nakoľko vo veci preukázala výšku svojho nároku, navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jej žalobe v plnom rozsahu vyhovie a prizná jej nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaný k odvolaniu žalobkyne uviedol, že je toho názoru, že táto nie je aktívne legitimovaná v danom spore. S poukazom na to, že žalobkyňa od darovacej zmluvy zo dňa 19.9.2000 odstúpila, táto nemôže predstavovať podklad, na základe ktorého sa môže domáhať práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko v súlade s tu uvedeným z aktuálneho pohľadu v tom čase ani vlastníčkou nebola. V rámci dohody o odstúpení od zmluvy, uzavretá dohoda o úžitkoch nie je možná, keď zákon jasne stanovuje, že odstúpením od zmluvy sa zmluva ruší od počiatku. Ide o dvojstranné právne úkony, ktoré zaväzujú iba zmluvné strany. Po platnom odstúpení od darovacej zmluvy nie je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná a žalobkyňa na základe dohody o odstúpení od zmluvy sa môže domáhať vydania úžitkov za sporné časové obdobie od otca, v žiadnom prípade nie od žalovaného. Žalobkyňa od začiatku sporu doposiaľ nevie riadne zadefinovať, z akého základu odvodzuje ňou uplatňovaný nárok. Napokon tvrdenie o postúpení pohľadávky je vo vzťahu k predmetu sporu právne irelevantné, ktorým predmetom bolo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2001. Otec žalobkyne mal uzatvorenú nájomnú zmluvu na iné spoluvlastnícke podiely v totožných nehnuteľnostiach, ktoré však netvorí predmet tohto konania. Preto nemohol otec na žalobkyňu platne postúpiť právo na zaplatenie nájomného za rok 2001, keď nebol nositeľom tohto práva.

5. Žalobkyňa v replike poukázala na ust. § 123, § 130 ods. 2 a § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka a má za to, že nielen vlastník, ale i oprávnený držiteľ má právo na plody a úžitky z vecí. Žalobkyňa bola po celú dobu do odstúpenia od zmluvy oprávnenou držiteľkou. Momentom splatnosti právnych plodov sa žalobkyňa stala ich vlastníčkou a žalovaná pohľadávka sa stala splatnou dňom 1.1.2005. Oprávnený držiteľ sa môže voči vlastníčkovi domáhať ochrany, len ak tento sa domáha svojho vlastníctva svojpomocne. Prostriedkom tu potom je ochrana pokojného stavu podľa § 5 Občianskeho zákonníka. Voči iným osobám sa oprávnený držiteľ môže dovolávať ochrany v tom rozsahu, ako keby bol vlastníkom. Žalovaný je považovaný za inú osobu a navyše i samotné dojednanie o úžitkoch by nič nemenilo v právnom postavení žalovaného, znamenalo by iba to, že vo vymáhaní pohľadávky voči nemu pokračuje iná osoba. Na rozsudky, na ktoré poukazuje žalovaný, tieto boli vydané za inej právnej situácie, a to pred rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1545/2014 (správne malo byť 6Cdo/157/2014 poznámka odvolacieho súdu). V ostatnom zotráva na odvolaní v celom rozsahu.

6. Žalovaný v duplike trvá na tom, že žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitímáciu, čo predstavuje dôvod, že nemožno jej priznať uplatňovaný nárok. Poukázal na odstúpenie, kedy sa zmluva ruší ex tunc. Ďalej poukázal na rôzne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v podobných veciach a tiež, že odstúpením od zmluvy dochádza k zrušeniu zmluvy a nastáva v právnych vzťahoch účastníkov zmluvy rovnaký právny stav ako keby k zmluve nebolo vôbec došlo. V rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 2204/1999 bolo vyslovené, že „absencia právneho titulu - v dôsledku zrušenia zmluvy s účinkami „od začiatku“ - znamená, že vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vykonaný na základe zmluvy, ktorá bola následne v dôsledku odstúpenia ex tunc zrušená, nemá žiadne právne účinky pre právne pomery účastníkov zaniknutého právneho titulu (zrušenej zmluvy)“. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana, proti rozsudku proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách ustanovenia § 379 a § 380 CSP a rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávajúcu vec v podstate aj správne právne posúdil. Žalobkyňu nie je možné považovať za vlastníčku predmetných nehnuteľností v spornom období (rok 2004), aj keď bola zapísaná v roku 2000 ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností na základe darovacej zmluvy V 1901/2000, avšak účastníci uvedenej darovacej zmluvy od tejto dohody z 20.6.2013 odstúpili a to s účinkami ex tunc. Žalobkyňu tak nemožno považovať za spoluvlastníčku predmetných nehnuteľností v rozhodnom období a nič na tom nemení skutočnosť, že v súčasnosti je opäť vedená ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností, ktoré nadobudla na základe novej darovacej zmluvy zavkladovanej 26.6.2013 pod V 2231/13. Na základe tohto právneho úkonu možno považovať žalobkyňu za spoluvlastníčku nehnuteľností až počnúc dňom 26.6.2013. Nositeľom oprávnenia na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na úkor ktorého bol získaný, povinným na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto na úkor iného bezdôvodne

obohatenie získal. V dôsledku zániku darovacej zmluvy z r. 2000, zanikli aj vlastnícke oprávnenia žalobkyne vymedzené v § 123 Občianskeho zákonníka, t.j. predmet svojho vlastníctva užívať, držať, požívať úžitky z vecí, nakladať s vecou. V dôsledku zániku týchto oprávnení žalovaný nemohol na úkor žalobkyne užívaním dotknutých nehnuteľností (podielov) získať bezdôvodné obohatenie, mohol ho získať iba na úkor M. U.. Žalobkyňa preto v riešenom právnom vzťahu nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia. Vychádzajúc z týchto skutočností nevzniklo žalobkyňi voči žalovanému za rok 2001 právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 CSP). V čase vyhlásenia rozsudku mal súd už preukázané, že žalobkyňa nie je ani dobromyseľnou držiteľkou nehnuteľností na základe odstúpenia od zmluvy, a dojednanie o ponechaní si úžitkov zaväzuje iba účastníkov dohody o odstúpení od zmluvy.

9. K námietke žalobkyne, že podľa obsahu dohody o odstúpení od darovacej zmluvy V 1900/2000 úžitky z nehnuteľností do dňa odstúpenia patria jej, z ktorého dôvodu je aktívne vecne legitimovaná, podľa názoru odvolacieho súdu ide o dojednanie, ktoré je neurčité. Z obsahu dohody sa nedá jednoznačne vyodiť, či žalobkyňi zostalo zachované právo na nájomné proti žalovanému, konkrétne za rok 2001, resp. za iné roky. Ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať tak, že platí zákonná fikcia, že odstúpením od zmluvy táto sa ruší ex tunc, ibaže právnym predpisom alebo dohodou účastníkov nie je určený iný (neskorší) dátum ukončenia zmluvného vzťahu, t.j. uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na časovú pôsobnosť odstúpenia.

10. Uplatnenie nároku z dohody o úžitkoch z nehnuteľností by nezodpovedalo skutkovému stavu vymedzeného žalobkyňou v žalobe, ale išlo by o iný nárok založený na inom skutkovom základe. Rovnako aj v prípade uplatnenia si nároku na základe postúpenia pohľadávky voči žalovanému žalobkyňi jej právnym predchodcom. Navyše žalobkyňa však v priebehu konania nepodala riadny návrh na pripustenie zmeny návrhu na základe iných skutkových tvrdení, než boli uplatnené v žalobe a tvrdila, že ide len o inú právnu kvalifikáciu nároku. Žalobca uplatňovaný nárok musí náležite odôvodniť skutkovými okolnosťami a až následne na základe takto opísaného skutkového stavu vykoná súd právne posúdenie. Súd prvej inštancie sa preto náležite vysporiadal s podaniami žalobkyne, že sa nejedná o zmenu návrhu a prerokoval vec v zmysle skutkového stavu vymedzeného žalobkyňou v žalobe. Z týchto dôvodov je odvolacia námietka, že sa nevysporiadal s právnym názorom odvolacieho súdu je nepodstatná. Taktiež tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd nezvážil nedostatok aktívnej legitimácie nezodpovedá obsahu predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, nevyslovil v ňom, že žalobkyňa má vo veci aktívnu legitimáciu.

11. Je pravdou, že žalobkyňa v priebehu konania produkovala viacero podaní, v ktorých odôvodňovala uplatnený nárok aj na základe iných skutkových okolností, avšak žiadne z týchto podaní nebolo možné posúdiť ako návrh na pripustenie zmeny návrhu. Sám súd prvej inštancie tieto podania nevyhodnotil ako zmenu návrhu. Je nutné dodať, že žalobkyňa nemôže uplatňovaný nárok odôvodniť rôznymi titulmi, na základe ktorých sa domáha plnenia. Takýto postup žalobkyne nemôže požívať právnu ochranu, nakoľko následne nie je možné vykonať ani riadne dokazovanie.

12. Odvolací súd považuje za plne akceptovateľný výklad § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka v tom smere, že ak označené zákonné ustanovenie umožňuje účastníkom odstúpenia od zmluvy dohodnúť sa inak, vzťahuje sa uvedené na možnosť dohodnúť len inú časovú pôsobnosť (nie od počiatku) odstúpenia od zmluvy, nie však zadefinovanie iných účinkov, ako je zákonom výslovne vymedzené zrušenie zmluvy, od ktorej je odstupované. Navyše samotné odvolateľkou zdôrazňované dojednanie, nie je ani dostatočné z pohľadu uplatňovaného nároku. Bez ďalšieho je totiž veľmi problematické stotožniť poberané úžitky s tvrdenou (domnelou) pohľadávkou súvisiacou so spoluvlastníctvom predmetnej nehnuteľnosti. V prípade, že by došlo zo strany žalovaného už k plneniu nájomného (žalobkyňi počas doby pokiaľ platne neodstúpila od darovacej zmluvy z r. 2000), toto by mala žalobkyňa právo si ponechať ako úžitok, keďže takéto plnenie by malo charakter dobromyseľne prijatého úžitku. Súd prvej inštancie náležite poukázal na to, že pokiaľ v odstúpení od zmluvy žalobkyňa s M. U. sa dohodli, že do odstúpenia jej patria úžitky, jedná sa o vzťah medzi zmluvnými stranami, teda zaväzuje iba tieto strany navzájom. Odstúpenie od zmluvy vo všeobecnosti podmieňuje „stav bezdôvodného obohatenia“ a zmluvné strany sú povinné navzájom si vrátiť všetko, čo im na základe zrušenej zmluvy ex tunc bolo plnené.

13. Neobstojí ani odvolacia námietka týkajúca sa nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku. Rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, podáva jasnú a zreteľnú

odpoveď na riešenie konkrétneho problému, vysvetľuje svoje argumenty, ktoré ho viedli k definitívnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. V zmysle záverov v rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 157/2014 zo dňa 29.3.2016 možno vychádzať z platnosti darovacej zmluvy zo dňa 19.9.2000 a z uvedeného dôvodu aj odstúpenie od danej zmluvy bolo platné, nakoľko možno odstúpiť iba od platného právneho úkonu.

14. Pokiaľ sporové strany v rámci odvolacieho konania poukazovali na rôzne rozhodnutia v obdobných veciach, odvolací súd konštatuje, že okrem jedného (Krajský súd Žilina sp.zn. 10Co/22/2017-170 zo dňa 25.5.2017) bol prijatý zhodný záver ako je ustálený v tomto rozhodnutí (Krajský súd Žilina sp.zn. 8Co/141/2016 zo dňa 29.11.2016, 9Co/350/2016 zo dňa 8.12.2016, 8Co/265/2016 zo dňa 29.11.2016, 10Co/135/2017 zo dňa 28.12.2017, 10Co/187/2017 zo dňa 14.12.2017) .

15. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane bezprostredne nenapadnutého, ale od meritórneho rozhodnutia závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu (plného) úspechu v spore v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný a to v celom rozsahu. Preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)